

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **T. G. D.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátkou Mgr. Azrou Drozdek
sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2024, č. j. MV-65244-12/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2024, č. j. MV-65244-12/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

stupně“) ze dne 19. 2. 2024, č. j. OAM-48456-24/DP-2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) větu druhou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a v rozporu s § 2 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 a § 3 správního řádu, § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a), § 50 odst. 1 písm. b) a § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. Žalovaná měla při přezkumu prvostupňového rozhodnutí vycházet pouze z právního a skutkového stavu v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Jakýkoliv pozdější vývoj studia žalobkyně i pozdější žádost o změnu účelu pobytu na dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné pak byly irelevantní. Jednání žalobkyně po vydání prvostupňového rozhodnutí je zcela pochopitelně ovlivněno nejistotou pramenící ze zamítnutí její žádosti a motivací žalobkyně studovat. Zdůraznila, že studium češtiny na jazykové škole je zcela kompatibilní se studiem na vysoké škole. Snaha žalobkyně o zdokonalení jazykových dovedností pak dokládá motivaci žalobkyně a její zájem o studium v České republice v českém jazyce, nesvědčí o její pasivitě. Navíc podotkla, že právní úprava v zákoně o pobytu cizinců nevylučuje, aby cizinec disponoval souběžně dvěma pobytovými oprávněními. Naplňování účelu jejího pobytu je třeba posuzovat výlučně v kontextu období do vydání prvostupňového rozhodnutí.
5. Upozornila, že původní oprávnění k pobytu jí bylo vydáno za účelem studia přípravného kurzu českého jazyka, který úspěšně absolvovala. Přestože byl koncipován jako přípravný kurz ke studiu konkrétního bakalářského programu, v podstatě se jednalo o kurz českého jazyka, nešlo o studium určitého oboru. To, že žalobkyně následně nenastoupila ke studiu tohoto konkrétního bakalářského programu, pak nelze považovat za „střídání“ oborů studia, jak uvádí žalovaná. Navíc žalobkyně přípravný kurz úspěšně absolvovala, absolvování jí tak nelze přičítat k tíži.
6. Připustila, že následné studium žalobkyně na University College Prague bylo ukončeno z důvodu nedostatečného počtu kreditů pro postup do dalšího ročníku. Nedostatečný počet kreditů však nelze zaměňovat s nedostatečným studiem, odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33. Žalovaná vůbec nezkoumala míru časové ani intelektuální investice žalobkyně, to je přitom dle její rozhodovací praxe klíčové (k tomu viz jiné rozhodnutí ze dne 28. 5. 2024 č.j. MV-60074-4/SO-2024). Žalovaná se při rozhodování zaměřila pouze na jeden aspekt realizace účelu studia (vykonání příslušných zkoušek) a na základě neověřených indicií si domyslela zbylou část podstatných skutečností pro posouzení žádosti a hodnocení plnění účelu studia. Tento údaj (tj. o získání 0 kreditů) však nic neříká o časové a intelektuální investici žalobkyně, zda navštěvovala výuku, zda se fakticky věnovala studiu, což je přirozenou a dominantní součástí plnění účelu studia, tedy i plnění účelu pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

7. Chybná je i argumentace žalované týkající se střídání studia. Ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí žalobkyně změnila studium pouze jednou, když úspěšné absolvování přípravného jazykového kurzu na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně a následné nastoupení na University College Prague nelze považovat za střídání oborů. Skutkový stav v době prvostupňového rozhodnutí tak odpovídal stavu, kdy žalobkyně úspěšně dokončila své první studium přípravného jazykového kurzu, následně řádně navštěvovala University College Prague, kde však nezvládla splnit podmínky pro postup do dalšího ročníku, a následně poprvé změnila obor studia, přičemž toto studium bylo v době vydání prvostupňového rozhodnutí stále aktivní, výuky se účastnila a nebylo možné předvídat, zda splní podmínky pro postup do dalšího ročníku, či nikoliv. Úvahy o neplnění účelu pobytu a existenci jiné závažné překážky tak jsou v rozporu se zásadou zákonnosti a materiální pravdy, neboť správní orgány nezjistily veškeré skutečnosti důležité pro posouzení otázky, zda žalobkyně plnila účel studia. Úvahy žalované jsou založeny na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.
8. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, nebyly splněny ani podmínky pro vydání výjezdního příkazu podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
9. Napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně na území navázala četné sociální vazby, včetně partnerského vztahu s panem P. T., nar. X, státním příslušníkem Vietnamu, dále na území pobývá příbuzná žalobkyně, slečna N. T. G., nar. X, přičemž žalobkyně s těmito blízkými osobami tráví veškerý svůj volný čas a je na ně značně citově navázaná. Vycestování by tak pro ni znamenalo zpretrhání veškerých vazeb, které si za období necelých 3 let vybudovala. Navíc žalobkyně nesouhlasila s argumentací žalované, že nelze po správním orgánu I. stupně požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince včetně nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgán je v souladu s § 3 správního řádu povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností. Vzhledem k tomu, že ne všechny rodinné či další obdobné vazby lze vyčíst z tiskopisů a informačních systémů, bylo na správním orgánu I. stupně, aby se za účelem informovaného rozhodnutí ve věci na existenci takovýchto vazeb žalobkyně blíže doptal.
10. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, žalobní námitky, které jsou téměř totožné s odvolacími námitkami, odmítla jako nedůvodné, v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a kompletní správní spis.
12. Doplnila, že k tomu, aby student plnil účel povoleného pobytu, je třeba, aby alespoň v základu plnil své povinnosti studenta, tedy skládal zkoušky a získával zápočty, jak uvedl Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 30. 11. 2022, č. j. 52 A 31/2022-48. I kdyby bylo prokázáno, že žalobkyně na výuku docházela, jednalo by se pouze o formální, resp. pasivní naplňování účelu pobytu. Navíc své tvrzení týkající se přítomnosti na výuce žalobkyně nijak neprokázala. Žalovaná uvedla, že každý

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

potencionální student musí zvážit, zda má dostatečné schopnosti studovat a řádně plnit své studijní povinnosti, viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2021, č. j. 57 A 66/2020-35. Žalovaná vydala napadené rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, opatřené důkazy svědčily o nedostatečném pokroku ve studiu, tedy nenaplňování účelu pobytu ze strany žalobkyně.

13. K odkazu na porušení § 96 odst. 2 správního řádu žalovaná uvedla, že toto zákonné ustanovení se týká přezkumného řízení, nikoliv odvolacího, které bylo v posuzované věci vedeno. Sama žalobkyně pak avizovala doložení nového dokladu o účelu pobytu, který nakonec nebyl předložen. Zopakovala, že důvodem zamítnutí žádosti bylo zjištění jiné závažné překážky v pobytu žalobkyně na území, která spočívala ve zjevném nenaplňování jí deklarovaného účelu pobytu, resp. nečinění dostatečného pokroku ve studiu ve smyslu čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. května 2016, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále jen „směrnice 2016/801“). Správní orgány se tak nezabývaly tím, zda žalobkyně fakticky plnila účel svého předchozího povolení k dlouhodobému pobytu, ale zda naplňuje účel svého pobytového oprávnění, resp. zda činí dostatečný pokrok ve studiu ve smyslu citovaného článku směrnice, kde není prioritní otázkou to, zda žalobkyně pasivně navštěvuje přednášky a cvičení, ale to, zda skutečně její studium směřuje k jeho úspěšnému absolvování. Odkaz na jiné rozhodnutí žalované je irelevantní, neboť se v něm jednalo o aplikaci § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, a tedy neplnění účelu pobytu, což nelze směřovat s důvodem dle § 56 odst. 1 písm. j)). Při aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců se správní orgány zaměřují na celkovou pobytovou a studijní historii cizince a na to, zda jím deklarovaný účel pobytu studium je naplňován, tedy zda cizinec dosahuje ve studiu dostatečného pokroku ve smyslu čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801. Obsah i rozsah podkladů tak může být jiný. V dané věci bylo prokázáno, že žalobkyně přistupuje k naplňování účelu pobytu pasivně a nečiní ve studiu dostatečný pokrok.
14. Vydání výjezdního příkazu je pak důsledkem pravomocného zamítnutí její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Na vydaný výjezdní příkaz nelze pohlížet jako na nezákonný, tento výjezdní příkaz ani není předmětem žaloby.
15. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 6. 12. 2022 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
17. Podle potvrzení ze dne 2. 2. 2023 žalobkyně od 31. 1. 2022 do 27. 5. 2022 docházela na Přípravný jazykový kurz českého jazyka pro cizince organizovaný Centrem celoživotního vzdělávání Pedagogické fakulty Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem (dále jen „UJEP“), její docházka činila 80 %.
18. Podle potvrzení ze dne 18. 9. 2023 žalobkyně od 1. 9. 2022 do 31. 8. 2023 prezenčně studovala bakalářský studijní program Účetnictví a finanční řízení podniku na University College Prague – Vysoká škola mezinárodních vztahů a Vysoká škola

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

hotelová a ekonomická s.r.o. (dále jen „UCP“); ke dni 31. 8. 2023 jí bylo studium ukončeno pro nesplnění podmínek studia, neboť úspěšně neabsolvovala zapsané předměty a měla počet kreditů 0.

19. Oznámením ze dne 7. 11. 2023 bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno, že žalobkyně zahájila v akademickém roce 2023/2024 studium bakalářského studijního programu Logistika, studijní specializace Informatika pro logistiku na Vysoké škole logistiky o.p.s. Ze sdělení dané vysoké školy ze dne 28. 5. 2024 vyplývá, že žalobkyně sice je zapsána ke zkoušce ze dvou předmětů letního semestru, nicméně podle dosavadního počtu kreditů se jeví jako pravděpodobné vyloučení ze studia k datu 30. 6. 2024. Oznámením ze dne 16. 7. 2024 (tedy po vydání prvostupňového rozhodnutí) bylo žalované sděleno, že žalobkyně byla ke dni 30. 6. 2024 ze studia na Vysoké škole logistiky o.p.s. vyloučena.
20. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 19. 2. 2024 správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl a platnost povolení k dlouhodobému pobytu jí neprodloužil, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Správní orgán I. stupně shrnul, že po celou dobu povoleného pobytu na území ČR je cizinec povinen plnit, respektive naplňovat jeho účel. V případě studia tak nestačí být zapsán jako student, ale je třeba stále studovat s předem stanoveným cílem a snahou školu úspěšně absolvovat. Z judikatury NSS plyne, že neplnění účelu pobytu, tedy nedostatečné studium, časté střídání škol či oborů studia a nesměřování k úspěšnému absolvování lze podřadit pod jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, když v zájmu ČR je, aby se zde zdržovali pouze cizinci, kteří skutečně studují a směřují k absolvování studia, tedy naplňují fakticky účel pobytu. Žalobkyně ve svém studiu očividně dostatečný pokrok nečiní, když za celý studijní rok 2022/2023 nezískala na vysoké škole ani jeden kredit, ani se nepokusila složit zápočet či zkoušku, její studijní výsledky jsou nedostatečné, nyní je opět v 1. ročníku jiného studia. Studium není samoučelnou aktivitou, ale má směřovat k jeho naplnění, tj. ke složení závěrečných zkoušek a získání akademického titulu. Správní orgán I. stupně navíc upozornil, že žalobkyně dne 19. 10. 2022 požádala o vydání zaměstnanecké karty, pozastavil se tak nad zamýšlenou náplní pobytu žalobkyně. Správní orgán I. stupně rovněž zkoumal, zda zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zjistil, že žalobkyně pobývá v ČR od února 2022, rodiče a sourozence má ve Vietnamu, tam žalobkyně prožila většinu života a na území ČR nemá významné vazby, nepřiměřenost shledána nebyla.
21. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala. Namítala, že správní orgán I. stupně nesprávně zvolil zamítací důvod, pokud měl pochybnosti o plnění účelu pobytu, měl zvolit zamítací důvod podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Navíc správní orgán I. stupně vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu, žalobkyně již řádně absolvovala přípravný jazykový kurz, sotva tak lze mluvit o dosavadním neúspěšném studiu, navíc není jasné, z čeho správní orgán vyvozuje závěr o nedostatečném studiu na UCP, když vůbec nezkoumal, zda se žalobkyně fakticky věnovala studiu, a soustředil se pouze na vykonané zkoušky. Zcela irelevantní je pak to, že žalobkyně podala žádost o zaměstnaneckou kartu, kterou pak navíc sama vzala zpět. Dále žalobkyně namítala nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života, na území ČR má příbuznou N. T. G., která je rovněž žadatelkou o prodloužení pobytu za účelem studia. Správní orgán I. stupně si této vazby musel být vědom z obsahu spisového materiálu, ale vůbec to nevzal v potaz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

22. Napadeným rozhodnutím 2. 9. 2024 žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Shrnula obsah spisového materiálu a informačního systému cizinců, z nichž vyplývá, že žalobkyně do doby vydání napadeného rozhodnutí studovala v ČR již třetím rokem třetí školu. Studium na území ČR zahájila studiem přípravného kurzu českého jazyka k dalšímu studiu akreditovaného bakalářského studijního programu Informatika, oboru Bezpečnost a informační technologie. Následně však nezačala studium tohoto programu, ale zvolila studium oboru Účetnictví a finanční řízení podniku na UCP, které bylo zcela neúspěšné. Následně zvolila opět jiný obor, resp. studijní program Logistika na Vysoké škole logistiky o.p.s., v jehož studiu byla rovněž neúspěšná. Neopomenul ani fakt, že žalobkyně ještě v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podala žádost o vydání zaměstnanecké karty (kterou následně vzala zpět) a žádost o změnu účelu pobytu na ostatní/jiné, konkrétně za účelem studia na DOCEO – Jazykové škole. Tyto skutečnosti svědčí o pasivitě žalobkyně ve vztahu k jejímu studijnímu úsilí, nečinila dostatečný pokrok ve studiu ve smyslu čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 a popsané jednání tak lze považovat za jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území. Žalovaná uvedla, že studium není samoučelnou aktivitou, ale má směřovat ke složení závěrečné zkoušky, získání akademického titulu a příslušné odbornosti a kvalifikace. Žalobkyně na území studuje od roku 2022, nedokončila však ani své druhé vysokoškolské studium. Avizovaný nový doklad o účelu pobytu nepředložila. Její pobytová a studijní historie je dostatečným základem pro závěr učiněný ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaná vycházela z toho, že pod pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ je možné podřadit i situace, kdy je dostatečně prokázána zjevná pasivita cizince při plnění, resp. naplňování účelu pobytu studia. Odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze. Měla za to, že v daném případě byly s ohledem na zjištěný stav věci naplněny podmínky pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území spočívá v nedostatečném studijním pokroku. Nedostatečné dosavadní studijní výsledky a střídání studijních oborů jsou v daném případě zásadním podkladem pro negativní posouzení stávající žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Podání žádosti o zaměstnaneckou kartu je pak dalším podpůrným důkazem, který zpochybňuje motivaci žalobkyně se věnovat studiu, na čemž nic nemění, že žalobkyně žádost vzala zpět. K námitce, že se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval její docházkou, žalovaná uvedla, že prioritní otázkou není to, zda pasivně navštěvuje přednášky a cvičení, ale to, zda skutečně její studium směřuje k jeho úspěšnému absolvování. Žádost žalobkyně nebyla zamítnuta z důvodu neplnění účelu, nýbrž nenaplňování, resp. nečinění dostatečného pokroku ve studiu. Dále se žalovaná zabývala přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života, ztotožnila se se závěry správního orgánu I. stupně. Konstatovala, že žalobkyně ke své příbuzné v odvolacím řízení nic neuvedla. Fakt, že má žalobkyně na území příbuznou, nemůže bez dalšího vést k odhlédnutí od skutečnosti, že existuje zákonný důvod pro zamítnutí žádosti. Uvedla, že nelze po správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince včetně nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, břemeno tvrzení tíží žalobkyni. Shrnula, že napadené rozhodnutí není způsobilé nepřiměřeně zasáhnout do soukromého a rodinného života žalobkyně.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
25. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.*
26. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
27. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
28. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
29. Podle čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 členské státy *mohou odejmout povolení nebo odmítnout jeho prodloužení, pokud student nedodrží lhůty stanovené pro přístup k výdělečné činnosti podle článku 24 nebo neučiní dostatečný pokrok v příslušném studiu podle vnitrostátních právních předpisů nebo správní praxe.*
30. Žalobkyně v první řadě namítala, že žalovaná měla vycházet ze skutkového stavu v době vydání prvostupňového rozhodnutí, přičemž neměla zohlednit skutečnosti, které nastaly po jeho vydání. Soud se s touto námitkou neztotožnil.
31. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79 uvedl, že *„na rozdíl od občanského soudního řádu (§ 154 odst. 1) a soudního řádu správního (§ 75 odst. 1) neobsahuje správní řád konkrétní ustanovení, jež by zakotvovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Lze však souhlasit s názorem, že zásada vyplývá implicitně ze správního řádu, a to ostatně již jen s přihlédnutím k jiným ustanovením správního řádu, jako je § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4. V odvolacím řízení lze dle § 82 odst. 4 správního řádu uvádět jen takové nové skutečnosti, které nemohl účastník uplatnit dříve (např. proto, že nastaly až po vydání prvostupňového rozhodnutí). Ve zmíněném § 90 odst. 4 má odvolací orgán ve správním řízení povinnost zrušit napadené rozhodnutí a zastavit řízení, pokud zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení. Tato povinnost se musí analogicky použít i na rozhodování samotného orgánu v prvním stupni. Obdobně podle § 96 odst. 2 správního řádu se soulad rozhodnutí s právními předpisy posuzuje v přezkumném*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

řízení správním podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. Ostatně i u obnovy řízení je ve smyslu § 100 odst. 1 nezbytným předpokladem to, že dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které mezitím vyšly najevo, existovaly v době původního řízení (nikoliv tedy jen na jeho počátku, ale kdykoliv v jeho průběhu včetně jeho konce). Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. 1 As 68/2008 – 126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26). I to mohlo být důvodem, proč zákonodárce nepovažoval za nutné speciálně toto pravidlo kodifikovat do konkrétních ustanovení, na rozdíl od řízení přezkumného.“

32. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2023, č. j. 3 As 302/2021-56 doplnil, že „správní řízení je přitom vystavěno na zásadě jednotnosti; řízení ve věci tedy od okamžiku jeho zahájení až do vydání rozhodnutí v jeho posledním stupni (v rámci posuzování řádného opravného prostředku) tvoří jeden celek. Odvolací či rozkladový orgán je oprávněn opravit dílčí nedostatky obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nahradit je svoji vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40). To znamená, že celá věc přechází k rozhodnutí na nadřízený orgán, který odpovídá (ve stejném rozsahu jako správní orgán I. stupně) za správné a úplné zjištění skutkového a právního stavu.“
33. Z uvedeného tak vyplývá obecný závěr, že odvolací správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu v době svého rozhodování, nikoliv podle stavu ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud pak na tomto pravidle trvá i tehdy, je-li to v neprospěch žadatele (srov. rozsudek ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31). Ustanovení § 96 odst. 2 správního řádu, které se týká přezkumného řízení a na které odkazovala žalobkyně, svědčí dle shora uvedeného rozsudku NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79 rovněž pro závěr, že i odvolací správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání.
34. Na to navazuje i § 75 odst. 1 s.ř.s., který stanovuje, že soud zkoumá napadené správní rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 69 s.ř.s. je žalovaným ve správním soudnictví zpravidla ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, soud proto při svém rozhodování vychází ze skutkového a právního stavu, jaký byl v době, kdy tento správní orgán rozhodoval (srov. KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-8-22]. ASPI_ID KO150_2002CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X).
35. Soud neshledal důvod, proč by se měl v posuzovaném případě od výše uvedeného pravidla odchýlit. Ke stejným závěrům v obdobné věci dospěl zdejší soud i v rozsudku ze dne 12. 11. 2024, č. j. 19 A 35/2024-52, když uvedl, že „ve vztahu k zjišťování jiné závažné překážky pobytu cizince na území není důvod omezovat posouzení rozhodných okolností pouze na dobu předcházející žádosti cizince o prodloužení doby pobytu, naopak, je nutné zjistit okolnosti případu a překážky posoudit k datu rozhodování.“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

36. Žalovaná proto postupovala správně, pokud rozhodovala na základě skutkového stavu v době vydání napadeného rozhodnutí a vycházela tak i ze skutečností, které nastaly až po vydání prvostupňového rozhodnutí (včetně oznámení ze dne 16. 7. 2024 o vyloučení z vysokoškolského studia a deklarování opětovného zapsání do jazykového kurzu).
37. Soud se dále zabýval tím, zda byla v případě žalobkyně dána jiná závažná překážka pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
38. Žalovaná shledala jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně v jejím nedostatečném pokroku ve studiu, resp. v nenaplnění deklarovaného účelu pobytu. Žalobkyni bylo původně vydáno povolení k dlouhodobému pobytu od 2. 2. 2022 do 31. 12. 2022 za účelem studia Přípravného jazykového kurzu českého jazyka pro cizince k dalšímu studiu akreditovaného bakalářského studijního programu Informatika, oboru Bezpečnost a informační technologie na UJEP. Žalobkyně tento přípravný jazykový kurz úspěšně dokončila, nenastoupila však ke studiu zmíněného studijního programu, nýbrž nastoupila ke studiu bakalářského oboru Účetnictví a finanční řízení podniku na UCP, který studovala v akademickém roce 2022/2023. Studium na UCP bylo žalobkyni ukončeno pro neabsolvování zapsaných předmětů. Žalobkyně poté zahájila další studium, tentokrát bakalářský studijní program Logistika na Vysoké škole logistiky s.r.o., kde byla žalobkyně přijata ke studiu v akademickém roce 2023/2024. Žalobkyně byla ke dni 30. 6. 2024 vyloučena i ze studia na Vysoké škole logistiky s.r.o. Žalovaná tak shrnula, že žalobkyně studovala tři po sobě jdoucí roky tři různé školy, resp. se připravovala ke studiu oboru, na který pak nenastoupila, a následně studovala dva jiné obory, aniž některý z nich dokončila. Zároveň upozornila na skutečnost, že žalobkyně podala v průběhu svého studia žádost o zaměstnaneckou kartu, kterou však vzala zpět. Poté žalobkyně požádala o změnu účelu pobytu, resp. o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné kvůli studia jazykového kurzu na DOCEO – Jazykové škole. Všechny tyto skutečnosti dle žalované svědčí o pasivitě žalobkyně ve vztahu k jejímu studijnímu úsilí. Žalobkyně totiž prokazatelně nečinila dostatečný pokrok ve studiu ve smyslu čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801.
39. Z judikatury jednoznačně vyplývá, jak má správní orgán postupovat při výkladu neurčitěho pojmu „jiná závažná překážka“. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003-53, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, podle něhož *„se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit“*. Výkladem uvedeného pojmu se NSS zabýval i v rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27, kde mj. uvedl: *„Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69).*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

40. Z uvedených judikturních hledisek vyšla i žalovaná, která podrobně popsala, v jakých skutkových okolnostech shledala předmětné jednání a proč toto jednání lze podřadit pod pojem jiné závažné překážky. Žalovaná uvedla, že z častého předčasného ukončování a střídání studijních oborů je zjevná pasivita žalobkyně při naplňování jejího účelu pobytu. Rovněž poukázala na nutnost eurokonformního výkladu, kdy jednání žalobkyně lze zhodnotit jako nedostatečný pokrok ve studiu, což je podle čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 důvodem k neprodloužení pobytového oprávnění žadatele. Soud se s výše uvedenými závěry žalované ztotožňuje.
41. Ve věci je nutné vycházet ze samotného smyslu rozlišování důvodů pro udělování či prodloužování povolení pobytu v ČR. Dle Nejvyššího správního soudu úprava zákona o pobytu cizinců je založena na tom, že pobyt cizince na území ČR musí být vždy odůvodněn, a to např. zaměstnáním, podnikáním či studiem (rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35). Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění přetrvávají i poté, co uplynula doba, na kterou byl pobyt povolen. Povinností cizince na území je plnit účel, pro který mu byl pobytový status vydán, a v případě podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu či žádosti o jeho prodloužení je povinností správních orgánů předchozí pobyt cizince na území zhodnotit.
42. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, zabýval neplněním, resp. nenaplňováním účelu pobytu za účelem studia: „u případů, kdy cizinec pobývá na území za účelem studia, je totiž třeba přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo uskutku studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují.“ S poukazem na shora citovanou judikaturu platí, že účel pobytu na území musí cizinec fakticky naplňovat, tedy nestačí být pouze formálně zapsán ke studiu, ale skutečně studiem zvyšovat svou odbornou kvalifikaci absolvováním výuky, skládáním zápočtů a zkoušek.
43. Zdejší soud v rozsudku ze dne 21. 11. 2023, č. j. 13 A 35/2023-39, konstatoval, že zjevný a prokazatelně nedostatečný pokrok ve studiu žalobce lze podřadit pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
44. Soud souhlasí se stanoviskem žalované, že zjevně a prokazatelně nedostatečný pokrok žalobkyně ve studiu lze podřadit pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt cizince na území je podmíněn konkrétním účelem pobytu. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81 „povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. [...] Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ Ve vztahu k účelu pobytu studium to pak znamená, že nestačí pouze být zapsán ke studiu či se účastnit přednášek a seminářů, ale je nutné také úspěšně absolvovat jednotlivé ročníky, účastnit se zápočtů a zkoušek tak, aby student postupoval ve studiu. Žalovaná zcela správně poukázala na zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, z něhož vyplývá, že bakalářský studijní program je zaměřen na přípravu ke studiu v magisterském studijním programu a přípravu k výkonu povolání. Studium na vysoké škole tak není samoučelnou aktivitou, jeho cílem je od počátku příprava k dalším životním krokům, jejichž nutným předpokladem je absolutorium. Toho však student nedosáhne, pokud průběžně neplní podmínky studia.

45. Žalobkyně sice byla kontinuálně zapsaná k určitému studiu, to však nesměřovalo k předpokládanému završení. Žalovaná nepopírala, že první jazykový kurz žalobkyně absolvovala, tomuto studiu neúspěšnost nepřipisovala. To však nemohlo převážit nad dalšími podstatnými zjištěnými skutečnostmi, tedy že kromě jazykového kurzu žalobkyně úspěšně neukončila žádný další ročník studia, přičemž byla již dvakrát vyloučena ze dvou vysokých škol. Podala žádost o změnu účelu pobytu na ostatní/jiné, přičemž deklarovala, že bude opět studentkou jazykového kurzu. To byly hlavní skutečnosti, ve kterých žalovaná spatřovala naplnění pojmu jiná závažná překážka a samy o sobě byly takové okolnosti dostačující. Žalovaná pak pouze jako vedlejší a doplňující okolnost konstatovala, že žalobkyně se účastnila prvotního přípravného kurzu českého jazyka k dalšímu studiu konkrétního studijního programu, jehož studium však následně nezačala a zvolila studium jiného oboru na UCP. Nejedná se tak o klíčovou skutečnost, o kterou by žalovaná opírala napadeného rozhodnutí, nicméně dokresluje závěr, že nelze hovořit o řádném plnění studijních povinností žalobkyně. Stejně tak skutečnost, že žalobkyně v době po vydání prvostupňového rozhodnutí požádala o vydání zaměstnanecké karty, uvedla žalovaná pouze jako doplňující okolnost, přičemž soud souhlasí s tím, že ve spojení s dalšími skutečnostmi v jejich souhrnu dokresluje závěr o pasivitě žalobkyně ve vztahu ke studiu.
46. Opakované střídání oborů a nedokončení ani jediného prvního ročníku vysokoškolského studia ve třech letech lze bez dalšího kvalifikovat jako jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Soud má za to, že správní orgány shromáždily dostatek podkladů svědčících o pasivitě žalobkyně při studiu, respektive jejím nedostatečném pokroku, kdy oba studované vysokoškolské obory byly ukončeny předčasně po jednom roce studia. V takovém případě bylo nadbytečné, aby správní orgány podrobněji zkoumaly, zda se žalobkyně během školního roku účastnila přednášek a seminářů, pokud následně neabsolvovala zkoušky. I kdyby se totiž žalobkyně výuky zúčastňovala, nemohlo by to daných závěrech ničeho změnit, šlo by pouze pasivní naplňování účelu pobytu, jak přílehavě uvedla žalovaná. Prioritní otázkou je to, zda studium směřuje k jeho úspěšnému absolvování.
47. Správní orgány tak nepochybily, když dále nezjišťovaly, kolik času žalobkyně věnovala studiu v jeho průběhu, neboť by to bylo nadbytečné. Podle rozsudku NSS ze dne 20. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27 „povinnost správního orgánu řádně objasnit stav věci zakotvená v § 3 správního řádu není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. V souladu s touto zásadou je dostačující, pokud správní orgán zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje k tomu, aby učinil rozhodnutí. Nebylo tak povinností správního orgánu I. stupně zjišťovat spolehlivě úplný stav věci. Naopak, pokud byla postavena na jisto skutečnost, která objektivně znemožňovala vyhovění žádosti (neexistence společné domácnosti stěžovatele a jeho dcery), bylo v souladu s požadavky § 3 správního řádu a se zásadou procesní ekonomie, že objasňování dalších skutečností již nebylo správními orgány prováděno.“

48. Žalobkyně rovněž poukazovala na jiné rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2024 č.j. MV-60074-4/SO-2024 a považovala za irelevantní, že se jednalo o případ neplnění účelu pobytu, nikoli jeho naplňování. S touto námitkou se však již vypořádala žalovaná v napadeném rozhodnutí, kde zcela adekvátně uvedla, že se týká jiného důvodu zamítnutí žádosti, a sice dle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, což nelze směřovat s důvody dle § 56 odst. 1 písm. j) v návaznosti na čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice. V případě dle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců jde totiž o hodnocení, zda byl v době platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu plněn jeho účel (ve smyslu vykonávání příslušné aktivity), zatímco ve druhém případě jde o hodnocení, zda cizinec dosahuje ve studiu dostatečného pokroku, což odpovídá čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801.
49. Soud tak shrnuje, že napadené rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spise, žalovaná pak konzistentně a srozumitelně vysvětlila, jak daný skutkový stav právně kvalifikovala, jakými úvahami se přitom řídila a jak vypořádala námitky žalobkyně; napadené rozhodnutí je tak plně přezkoumatelné a věcně správné.
50. Soud shledal, že postup žalobkyně vykazuje znaky samoúčelného prodlužování pobytu na území, kdy žalobkyně se snaží udržet si pobytové oprávnění pomocí vzdělávacích aktivit, avšak tyto aktivity již nemají za cíl následné studium akreditovaného studijního programu a získání kvalifikace pro výkon budoucího povolání. Účelem těchto vzdělávacích aktivit je toliko formální naplnění podmínek pro prodloužení platnosti povolení k pobytu, a prodloužení jejího povolení k pobytu tak brání jiná závažná překážka podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
51. Pokud jde o udělení výjezdního příkazu dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jedná se o doklad, který se z moci úřední vydá po zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Jde o administrativní opatření, které bylo vydáno teprve po vydání napadeného rozhodnutí a soud se jím tedy již v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. nezabýval. Bez ohledu na to, že nezákonnost napadeného rozhodnutí v posuzovaném případě neshledal.
52. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.
53. Soud se v této souvislosti neztotožnil s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Jak žalovaná přiléhavě odůvodnila, z hlediska okolností soukromého a rodinného života spočívá povinnost tvrzení na žadateli, který je povinen sdělit správnímu orgánu podstatné relevantní skutečnosti, přičemž nelze požadovat po správním orgánu, aby z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy ve prospěch žadatele. K tomu odkázala na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (tj. zejména rozsudek ze dne 13. 7.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2022, č. j. 2 Azs 275/2021-62). Bylo tedy na žalobkyni, aby správnímu orgánu sdělila pro řízení podstatné skutečnosti týkající se jejího soukromého a rodinného života, žalobkyně tak učinila v odvolání a žalovaná se se sdělenými skutečnostmi vypořádala. Zároveň správní orgán I. stupně učinil i určitá zjištění z informačních systémů, neboť v prvostupňovém řízení žalobkyně sama žádná tvrzení neuvedla. Z hlediska zjišťování skutkového stavu tedy správní orgány nepochybily.

54. Správní orgány se v obou správních rozhodnutích soukromým a rodinným životem žalobkyně velmi podrobně zabývaly, nepřiměřenost neshledaly a soud se s jejich posouzením ztotožňuje. Shledaly, že žalobkyně je svobodná, bezdětná, v produktivním věku, její rodiče a sourozenci pobývají v zemi původu, žalobkyně v ČR pobývá od roku 2021, tedy po relativně krátkou dobu, kdy její integrace dosud není nijak hluboká. Žalovaná se zabývala i vztahem žalobkyně s příbuznou N. T. G., konstatovala však, že žalobkyně jednak své příbuzenství nijak neprokázala, a dále ani neuvedla žádné podrobnosti ohledně vzájemného vztahu. Dle žalované tak tato skutečnost nemůže založit nepřiměřenost, navíc pobytové oprávnění příbuzné není na žalobkyni nijak závislé. Uvedla, že ani určitá míra integrace žalobkyně v ČR nepřiměřenost nezakládá, neboť integrace cizince na území je v určitém smyslu spjata s každým pobytem. V případě žalobkyně, která v zemi původu žila celý život a má tam rodinné vazby, nelze předpokládat ani problémy při zpětné integraci. Soud k tomuto odůvodnění žalované nemá žádné výhrady, je zřejmé, že žádné relevantní důvody nepřiměřenosti nebyly dány. Vytvořené sociální kontakty v této souvislosti nejsou natolik zásadní, aby došlo k nepřiměřenosti, žalobkyně tyto kontakty může udržovat i na dálku. Na tom nemůže nic změnit ani nově doplněné žalobní tvrzení, dle kterého žalobkyně se svou příbuznou tráví volný čas a je na ni citově navázaná.
55. V žalobě žalobkyně k soukromému a rodinnému životu uvedla nové skutečnosti, a sice, že má v ČR přítele, na kterého je citově navázaná a tráví s ním volný čas. Ve správním řízení však tuto skutečnost neuvedla a správní orgány se s ní nemohly vypořádat. Soud pak dle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a k nově tvrzené skutečnosti nemohl přihlížet. Z těchto důvodů soud neprováděl k důkazu fotografie přiložené k žalobě. Pouze nad rámec soud uvádí, že ani pouze obecně tvrzená existence partnerského vztahu by nemohla mít na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zásadní vliv.
56. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
57. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.